Ч. 49. Середа 3 (16 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї в парляменті. — Франция а її маринарка. — З Македониї. — Російско-японьска війна).*

В палаті послів обструкция без кінця. Давнійше був такий звичай, що субота була вільна від засідань, а так само і понеділок, головно задля ческих послів, котрі на неділю їздили звичайно домів. Тепер чеські посли сидять пильно у Відни і роблять обструкцию. Здає ся, що по послідних демонстрациях студентских Німці ще менше будуть податливі до згоди, як доси, а Чехи не схотять ніяк відступити від обструкциї. Чи удасть ся президентови міністрів мимо всіх трудностей наклонити Німців до згоди і зломити ческу обструкцию, о тім можна сумнівати ся. Спосіб, якого ужив ґр. Тіша супротив угорскої обструкциї, підсуває і в Австриї гадку взяти ся до подібного способу; длятого мабуть деякі німецкі клюби предкладають, щоби завести острійше виконуване реґуляміну, продовжити засіданя, але без заведеня надзвичайних засідань (що відбувають ся без перерви), усунути вільні дні в суботу і понеділок та постановити, що партиї не належачі до обструкциї, не сьміють мішати ся до дискусиї. Підчас сьвят мають Німці обдумати, в який спосіб має бути реґулямін виконуваний. Всі инші партиї кажуть, що то буде лиш проба, котра на нічо не придасть ся.

З Парижа наспіли вісти, котрі як на теперішну пору треба уважати за вельми характеристичні. Розходить ся о французку воєнну маринарку. Тепер може дуже легко настати хвиля, в котрій Франция була би спонукана станути в поміч своїй союзници Росиї а французка фльота мусіла би тоді відограти важну ролю. Нараз в комісиї буджетовій виказують панове Шоме і Льокроа, що міністер маринарки Пелетан занедбав проґраму морску з 1901 р. і звернув цілу увагу на оборону берегів Франциї за помочию підморских суден і підморских мін. Отже після їх погляду зробив він Францию з другорядної морскої держави четверторядною. Стан французкої маринарки має бути дуже сумний. Фаховці кажуть, що французка фльота не здібна тепер до наглого виступленя, число моряків єсть за мале навіть вже для більших маневрів а запаси воєнні мають бути дуже скупі. Той сумний стан французкої маринарки воєнної потверджує також і оголошена тепер в ґазеті „Figaro“ переписка межи адміралами Бієнем і Равель. Шоме каже, що теперішний міністер зовсім здезорґанізував французку фльоту. Показало ся між иньшим, що африканьска кріпость Бізерта єсть в так лихім стані, що російскі торпедовці, котрі там здержали ся були перед вибухом війни, мусіли зараз відплисти до Мальти, бо в Бізерті не було ніяких потрібних урядждень.

Із Солуня доносять до „Нов. Врем.“: Шестинедільні спільні труди цивільних аґентів з Гільмі пашою принесли богато хісна для успокоєня краю; їх взаїмні відносини суть як найліпші. Гільмі-паша розуміє дуже добре безусловну конечність і хосенність реформ та іде бажаням аґентів на руку. Кілька сот увязнених Болгар вже випущено на волю. Суди у всіх вілєтах залагоджують скоро справедливі жалі християн. В виду того, що успокоєнє краю поступає гладко, жалувати треба, що виїзд заграничних офіцирів, котрі тепер перебувають в Константинополи, все ще відволікає ся. — Із сих послідних слів виходить, що Порта все ще ставить опір союзним державам і хоче конче, щоби офіцири, призначені до жандармериї в Македониї, стояли під верховною властию Туреччини а не держав заграничних.

З поля японьско-російскої війни наспіла тепер з японьскої сторони вість, котра потверджує послідні події під Порт Артуром і доповняє російску о них вість. Бюро Райтера оголошує слідуючий звіт адмірала Тоґо о бомбардованю Порт Артура дня 10 с. м.: Дві фльотиллї японьских торпедовців зближили ся о 1 год. по півночи до в'їзду до порту. Позаяк там

---

29)

## Сліди їздця.

*(Повість з анґлійского).*

(Дальше).

Одного слотливого дня по полудни в послідним тижни мая прибув пан Джоб з своєї щоденної об'їздки по околичних селах аж донитки промоклий і з признаками інфлюенциї. Велів в комнаті запалити і сидів трясучи ся з зимна в своїм вигіднім фотели, хоч на комині весело палахкотів огонь.

— Я перемерз аж до кости — відозвав ся — і здаєть ся мені, що могла би мене розігріти хиба сильна горівка з горячою водою. Знаєш, Емо, я мав би величезну охоту попробувати тої шкотскої горівки.

— А справді попробуй — відповіла пані Джоб живо. — Іди до пивниці, а я тимчасом велю наставити котел.

Пан Джоб ще трохи вагував ся.

— Я постановив собі не нарушати тої горівки ще два роки, а маю її всего шість місяців. Надпочинати її тепер, значить показати слабу волю.

— Цілком ні, коли розходить ся о здоровлє. Горячий напиток огріє тебе.

Пан Джоб ждав лиш на таку заохоту. Зітхнув, сягнув до кишені по ключ і пійшов до пивниці.

Дім не мав підземної пивниці. Комора, в котрій пан Джоб держав своє вино, лежала рівно з кухнею, комнатами мешкальними і иншими господарскими будинками. Та часть колишного фермерского дому могла помістити численну службу.

Пивниця була низька, тісна і темна, щось в роді склепленних сіний під сходами. Лікар засмотрив ся в сьвічку і засьвітивши її, увійшов до темної комори.

Як кріпостний мур стояла стіна фляшок з пивом перед шкотскою горівкою. Було майже гріхом рушати її з місця перед часом; але пан Джоб чув, що єго інфлюенцу не поборе нічого иншого, як саме той славний напиток. Здоймив кілька фляшок з пивом з горішної верстви і заглянув в темну нишу.

Она була порожна.

Там, де червоні головки фляшок з горівкою мали розвеселяти єго око, там було цілком пусто. Він дрожачими руками почав знимати один ряд фляшок з пивом за другим і переглянув місце знищеня.

З дванайцятьох фляшок остало лиш пять — сім щезли. А однако не вломив ся ніякий злодій до дому і пан Джоб мав ключ в кишени. З сьвічкою в руках стояв як вкопаний на місци і глядів в пусту нишу, не уміючи пояснити собі, в який спосіб пропав єго скарб.

Чи може пані Джоб мала другий ключ до пивниці і чи напала її нагле охота пити горівку? Ні, такого несправедливого підозріня не сьмів він кидати на свою найліпшу приятельку і товаришку. А може то та американьска служниця? Такі язикаті баби, як она, бувають часом дуже непевні.

### VII.

**Острога їздця.**

Пан Джоб вложив руку в пусте місце, в котрім було сім фляшок „віски“ і незвичайно здивований галив по трачиню і павутині. Нараз, коли єго пальці діткнули муру, всьо єму прояснило ся. Чотири, пять цегол було виймлених а відтак назад засунених. Они подали ся під напором єго руки. Виймив одну по другій і побачив діру, крізь яку злодій міг легко вложити руку і витягати фляшки. Справа була ясна; крадіж була дуже легка для злодія. Стіна пивниці виходила на подвірє коло стайні. Кождий міг від сторони того подвіря виймати цегли. Робота мусіла коштувати досить часу і відбувати ся тихо в ночи, аби не звернути на себе уваги пана Джоба. Хто би то міг зробити? Чейже ніхто инший, як лиш той паробок без сьвідоцтв, котрого він так легкодушно приймив до служби.

Пан Джоб ані на хвилю не сумнівав ся о вині Тінкера. Вибіг з пивниці на подвірє не зважаючи на дощ, що мочив єго непокриту голову і застав Тінкера в єго коморці поміж порожними фляшками, кіньскою упряжию і чобітьми.

Від него заносило горівкою. Сейчас можна було пізнати, що ніхто инший лиш він був злодієм. Він скористав з слотливого дня, аби не чистити упряжи і сидів з часописию в ру-

не було на погтівлю російских кораблів, то одна фльотилля заложила підводні міни мимо страшенної стрільби батерий з російских фортів. Друга фльотилля стрітила на полудни від Ліатіеншен шість російских торпедовців. Настала пів годинна завзята борба на корстку мету вистрілів. Три японські кораблї наробили кораблям неприятеля богато шкоди; на однім розбили котел, а инші підпалили. Неприятель утік. Японцї мали 7 убитих а 8 ранених. Ніякий з японьских кораблїв не став нездібний до борби. Перша фльотилля напала на дві російскі лоди торпедові, що вертали з широкого моря. Тут борба тревала годину. Один російский торпедовець уйшов тяжко ушкоджений, а другий затонув; его залогу забрали японьскі кораблї. В сїй борбі мали Японцї двох убитих і 4 ранених. Японьска ескадра бомбардувала відтак кріпость через чотири години. З батерий відповідали огнем, однак ніякий японьский корабель не потерпів такої шкоди, котра заслугувала би на увагу. Російский корабель, призначений до нищеня торпедів, а ушкоджений підчас третого атаку, розбив ся О 2 год. по полудни перестала японьска ескадра стріляти.

## Новинки.

*Львів дня 15 го марта 1904.*

— **Є. Е. п. Міністер справ заграничних** гр. Агенор Голуховский приїхав вчера з Відня до Львова, де забавить три дни.

— **Нова фундация.** Ректор львівскої академії ветеринарийної др. Йосиф Шпільман, з нагоди 25-лїтних роковин докторату, утворив фундацию, від котрої процент в квотї 500 К річно буде становити стипендию для одного слухача Академії ветеринарийної.

— **З драматичного тов. ім. І Котляревского.** Склад нового Виділу товариства по уконституованю на засїданю дня 27 м. м.: Голова Іларий Огоновский, заступник голови др. Михайло Коцюба, касиєр о. Степан Мохнацкий, бібліотекар п-на Евстахія Тишиньска, секретар Іван Боднар, виділові: др. Кирило Студиньский, др. Микола Шухевич, Михайло Волошин, Брон. Ґулевич, Денис Кучика, Олена Гнатюкова і Емілїя Крушельницка. Заступники виділових: Лев Лопатиньский, Володимир Гнатишак, Настя Грінченко і Мария Негребецка. Контрольна комісия: Осип Максимович, Іван Сполитакевич і Осип Кекиш. — В місяци лютім вплинуло до каси тов.: о. Петро Билиньский, Зарваниця, добровільний даток 7 К, члєньска вкладка 3 К, С. Недїльский чл. вкл. 3 К, Яр. Недїльска чл. впис 3 К, Володимир Крушельницкий складку 19·20 К, на котру зложила ся: др. Микола Шухевич, Львів 1, Володимир Крушельницкий, Львів 1, О. Михайло Олексишин, Суха Воля 2, Дария Шухевич і Володимир Старосольский 1·20, Іван Кунців, Львів 1, Ярослав Кордасевич Львів 2, В. Стефаник 1, З. Шухевич 1, Л. Розенталь, Львів 1, Н. Н. П. Сенкевич 1, др. Лисяк, Львів 1, З. Левицка 1, Алишкевич Іван 4, Настя Грінченко 1. Всїм жертводавцям складає Виділ щире „Спаси Біг". — З Виділу драм тов. ім. Котляревского. — *Іл. Огоновский*, голова. *Іван Боднар*, секретар.

— **Землетрясенє.** З Темешвару доносять, що в недїлю дало ся там чути легке землетрясенє. Шкід не було ніяких.

— **Загадочна справа.** З Станиславова доносять до львівского Słowa Polsko-go: В середу дня 9 с. м. поміж стациями Єзуполем а Дубівцями переїхав зелїзничий поїзд якогось незвістного з назвища сьвященика, котрого тїло порвала машина на кусники.

— **В нападї божевільства.** Передвчера вечером коло костела оо. Бернардинів у Львові якийсь божевільний чоловік витягнув несподївано музикантови 22 полку піхоти Фридрихови Карґому шаблю і скалїчив его насамперед в голову, а відтак відтяв ему один палець лївої руки. Тяжко раненого Карґого відставлено до ґарнізонового шпиталя, а незнакомого божевільного віддано в опіку міского комісарияту.

— **Огнї.** В громадї Пустомитах, львівского пов. знищив сими днями пожар 12 будинків. Шкода обезпечена виносить 8000 К. — В Сільци під Дрогобичем вибух дня 3 с. м. о 5-ій годинї рано огонь в спільнім домі Прокопа Козія і Івана Луневича. Огонь перекинув ся відтак на сусїдні будинки і знищив загороди ще трех господарів. Загальна шкода виносить 3240 К. З виїмком одного всї инші погорільцї були частково обезпечені. Підозріного о підпал Прокопа Козія арештувала жандармерия і відставила до суду в Дрогобичи.

— **Арештоване російских офіцирів.** Над російско-румуньскою границею арештовано біля міста Унґені трох російских офіцирів під замітом шпигуньства на користь Росиї. Арештованим повело ся однак утечи з рук поліциї.

— **Катастрофа на мори.** З Парижа доносять, що коло кінчини Ст. Жакс, підчас бурі затопив ся француский пароход Камбольдож. На покладї корабля знаходило ся 29 вязнів під ескортою 11 вояків. Крім того знаходило ся на нїм богато дїтий. Всїх потонуло понад 100 осіб. Капітан корабля уратував ся.

— **Американьский поєдинок** відбув ся оногди в Чернівцях. Пятнайцятьлїтний ученик тамошної реальної школи Яков Зінрайх залюбив ся в 13-лїтній панночцї. Однак панночка отворила свое серце не для него, але для его товариша. Оба хлопцї рішили розвязати ту справу американьским поєдинком. Зінрайх витягнув чорну кульку, тому стрілив до себе з револьвера і погиб на місци. В цїлім містї викликало то самоубийство сильне враженє.

— **З філії „Просьвіти"** в Перемишли. Нововибраний на сегорічних загальних зборах виділ філії уконституував ся на першім засїданю в той спосіб: головою вибрано проф. Олексу Ярему, заступником голови дра Теофіля Кормоша, касиєром п. Спиридиона Губчака, контролором п. Івана Мануляка, а писарем п. Олександра Карваньского.

— **Помер** о. Іван Сенета, гр.-кат. парох в Розборі округлім, порохницкого деканата, перемиского епархії, по короткій а тяжкій недузї, дня 10 с. м., в 47-ім роцї житя, а 22-ім сьвященьства.

— **З Тернополя** пишуть: В середу дня 16 с. м. точно о 2 год. по полудни в салї „Міщаньского Братства" відбудуть ся загальні збори тернопільскої філії „Просьвіти" получені з вічем господарским з отсим порядком дневним: 1) Відкрите зборів. 2) Справозданє уступаючого виділу з дїяльности за мин. рік адміністрацийний. 3) Вибір нового виділу. 4) Внесеки і інтерпеляциї. 5) Реферат господарский делеґата гол. виділу проф. Коцюби. — Того самого дня вечером точно о 7 год. відбуде ся в салї „Міщаньского Братства" людовий концерт

---

цї перед порожною чаркою, з котрої ще й тепер розходив ся запах славної шкотскої віски.

— Ти драбе! — крикнув пан Джоб в найбільшім розяреню. — Що ти зробив з сїмома фляшками віски? Злодію, підлий обманче! Проч менї звідси — проч з мого дому — бо инакше віддам тебе до поліциї за крадїж з вломом. І справдї я би то зараз зробив, коли би не встидав ся своєї глупоти, що приймив до своєї служби такого волоцюгу і злодія.

Спершу Тінкер випирав ся всякої вини, відтак став почав сварити ся і клясти, звязав свої лахи в клунок і вийшов із стайнї під надзором пана Джоба. Але на порозї задержав ся; обернув ся до свого бувшого пана, луснув пальцями ему перед носом і скрикнув:

— Ви гадаєте, що я потребую вашої дідівскої служби? За годину можу мати лїпшу, коли лиш попрошу. Сер Еверард Андінїян сейчас мене прийме. Він не посьміє відправити мене з нїчим. Він чей знає, що я знаю.

Паробок не жалував собі перед тим горівки; він надто був пяний, аби розважувати слова, але рівночасно ще на стілько тверезий, аби знати, що говорить.

Лікар навіть его не слухав. Він був так розярений задля великої шкоди, яку потерпів, що не міг ні о нїчім иншім думати. Сїм фляшок такої славної віски, дарунок доброго знакомого, котрий імовірно вже нїколи не буде такий щедрий! То була страшна кривда!

— Проч звідси! — кричав — бо викину тебе.

— Заплатіть менї за тиждень працї — сказав паробок.

— Ще чого не стало! Украв сїм фляшок моєї найлїпшої горівки і ще чогось хоче! Проч менї, драбе, з дому!

Тінкер відійшов воркотячи і щез за углом дому і коли Джоб обернув ся, аби поглянути, в який спосіб направити знов мур, стояла перед ним Іванна Бернард.

— Прошу пана доктора, панї посилає мене з вашим капелюхом і плащем і просять, аби пан доктор зараз вертали до комнати, бо перестудите нежит.

— Дай ти менї спокій з нежитом! Менї треба муляра.

— Муляря, пане.

— Так, аби замурував пивницю. Біжіть до села і скажіть майстрови мулярскому Добсови, нехай менї сейчас пришле сюди свого хлопця з кількома новими цеглами і з коновкою вапна.

Іваннї Бернард не треба було два рази казати. Падав дрібний дощик, а она не мала на голові нїчого иншого крім тонкої муслиновоі хустини, але вибігла сейчас чим скорше з подвіря на улицю. Там присганула і розглянула ся.

Стояв тут відправлений паробок. Опер ся о пліт одного сусїдного огорода і приглядав ся рівнодушно стаду молодих поросят, котрі так спокійно ходили по тїлї лежачої там їх матери, немов би то був травою порослий горбок. Панї Бернард мусїла переходити до муляря дорогою попри відправленого паробка; навіть хоч би лікар був глядів за нею, того він однако не робив, то не дуже було би его здивувало, що она на пів мінути задержала ся і промовила до него кілька слів.

— Я хотїла би поговорити з вами — сказала. — Для вас то принесе користь. Ждіть на мене нинї о годинї 9 ій вечером на вузкій стежцї за домом.

— Ви чей нїчого злого не задумуєте против мене?

— А щож би я могла задумувати? Чи я не була все добра для вас?

— Так, то правда — признав пяниця, дихаючи горівкою. — Ви добрі; я вам вірю. О 9-ій годинї? Я буду ждати. Тимчасом положу ся спати в стодолї Газля.

Стодола малого фільварочку Газля припирала зараз до огорода пана Джоба, бо его дім був колись власностию фермера Газля.

Тінкер, як по нїм видко було, гадав додержати слова і Іванна Бернард ждала нетерпеливо на вечер. О 9-ій годинї клали ся дїти спати і она мала тодї трохи вільного часу.

Дощ вечером трохи перестав. І коли Іванна Бернард вибирала ся на умовлені сходини, небо було ясне і кілька звізд блищало блїдим сьвітлом. Сказала кухарцї, що іде в село до склепику по бавовну. А що при найменшім закупнї в тім склепику не обійшло ся нїколи без пів годинної балаканини, то могла довший час не вертати, не звертаючи на то дома нїчиєї уваги.

Она перейшла півпоперек огорода і вийшла фіртючкою по противній сторонї огорода на вузку дорогу, котра дїлила посїлість лікаря від ґрунтів Газля. Трохи дальше були зелїзні ворота, що вели на подвіре фільварку. Коло тих воріт на поручу побачила Іванна Бернард якусь скулену стать, в котрій пізнавала відправленого служачого. Він виспав ся вже з похміля і був трохи пригноблений, бо его вигляди не були дуже сьвітлі.

— А панї Бернард — воркнув, коли єї побачив. — Служу ласкавій пани, але мимо того не гадаю, аби ви менї за те заплатили хоч би лиш один нічліг.

— Милите ся — відповіла Іванна жартуючи. — Я не такого твердого серця, як ви гадаєте. Я бідна женщина, що працює на кусник хлїба, але дуката —

— Дуката — скрикнув Тенкер. — Ви правдива княгиня —

— Коли менї скажете, що я хочу знати — коли менї скажете цїлу правду — то дам вам

церт в память 43 роковин смерти Т. Шевченка. Проґрама: 1) Вступне слово. 2) Мішаний хор селяньский з Острова. 3) Деклямация П. Б. з Романівки. 4) Мужеский хор міщаньский з Тернополя. 5) Селяньска орхестра з Денисова. 6) Мішаний хор селяньский з Івачева дол. 7) Деклямация п-и Л. з Тернополя. 8) Хор мішаний селян з Острова. 9) Мішаний хор „Тернопільского Бояна“. — Ціни місць: крісла I рядні 2 К, II-рядні 1 К, вступ на салю від особи 30 с., вступ на ґалерию 20 с. Початок точно о 7 год. вечером.

— **Із Станиславова** доносять: Виділ філії руского тов. педаґоґічного в Станиславові закупив дня 10 с. м. фронтову каменицю із партеровим домом при ул Пелеша ч. 7 і 9 на бурсу за 31.000 корон. Позаяк на виплачене ціни купна треба ще чимало гроший, просить ся наш патріотичний загал о численні та обильні жертви. — *П. Рибчук* голова, *І. Соболь* писар.

— **Кваліфікацийний іспит до виділових шкіл** перед іспитовою комісиєю у Львові зложили: з I. ґрупи: Йосиф Чабановский (з відзн.), Петро Грабик, Василь Мединьский, В. Балицкий, Лев Гонтек, Ак. Гофман, Йос. Янкевич, Вол. Ярош, Іван Лозиньский, Мих. Муха (з відзн.), Стеф. Патоцкий, Ів. Валїца, Ігн. Врублевский, Мих. Вжак, Евгенія Мардаровичівна, Ольга з Горницких Савчакова, Вас. Хрунівна, Мар. Гологорска, Кек. Яроньова, ґр. Соф. Лубеньска (з відзн.), Соф Менціньска, Ядв. Обідняківна (з відзн.), Вол. Петролевичівна і Фр. Рогальска (1 кандидат і 1 кандидатка відступили, а 1 кандидатчу репробовано); з II. ґрупи: Александер Тарас, Кар. Бляха, Йос. Шарек, Мар. Фаленцка і Вікт. Серафіньска (1 кандидат і 2 кандидатки відступили); з III. ґрупи: Михайло Коць (з відзн.). Людвик Тарас, Елеонора Гушалевичівна, Йосафа Трохимчуківна, Ів. Сціньский, Вікт. Селяньский, Йос. Висняк, Ол. Пюркевичівна (з відзн) і Рукґаверівна (з відзн.). (1 кандидата репробовано).

## Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** за час від 1 січня до 29 лютого 1904 р.

| | | | |
|---|---|---|---|
| I. Вкладки щадничі: | | | |
| Вложило 348 сторін . . . | 174.330 | К | 58 с |
| (89 нових книжочок) | | | |
| Виняло 203 сторін . . . . | 68.064 | „ | 43 „ |
| (59 сплачено цілковито) | | | |
| Стан на початку р. 1904 . | 1,444.589 | „ | 92 „ |
| (на 1559 книжочках) | | | |
| Стан з кінцем лютого р. 1904 . | 1,550.856 | „ | 07 „ |
| (на 1589 книжочках) | | | |
| II. Позички на скрипти і векслї: | | | |
| Удїлено 90 нових позичок в сумі . . . . . . . | 57.070 | К | — с |
| Сплачено 29 цїлковито і рати в сумі . . . . . . . | 53.126 | „ | 68 „ |
| Стан на початку року 1904 у 2505 довжників . | 1,330.822 | „ | 35 „ |
| Стан на кінци лютого р. 1904 у 2766 довжників . | 1,335.765 | „ | 67 „ |
| III. Удїли членьскі: | | | |
| Вплачені від 2841 членів . | 110.784 | К | 67 с |
| IV. Фонд резервовий і фонд на страти . . . . . | 21.418 | „ | 44 „ |
| Разом фонд власний . . | 132.203 | К | 51 с |
| V. Цінні папери, вкладки в банках і Товариствах, готівка на рахунках біжучих і в касї, виносять суму . . | 392.143 | К | 54 с |

Позички уділяють ся на $6^1/_2$% до сплати в ратах $^1/_2$ річних до 15 літ, на купно земли навіть в більших сумах н. пр. при парцеляциях великих обшарів.

# ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 15 марта. Вибір Делеґаций має відбути ся зараз по сьвятах а сесия Делеґаций буде відбувати ся в червни.

**Відень** 15 марта. З причини знесення у Великім князівстві Баденьскім I. кляси при поїздах особових, міністерство зелїзниць завізвало дирекциї зелїзниць в Австриї, щоби від 1 цьвітня надіслали своє мнїнє що до евентуальної такої самої зміни.

**Будапешт** 15 марта. Палата панів ухвалила одноголосно закон о континґенті рекрутів.

**Білград** 15 марта. Скупштина ухвалила в першім читаню буджет, предложений комісиєю скарбовою в порозуміню з правительством.

**Благовіщеньск** 15 марта. Російска аґентия телеґрафічна доносить, що Японцї, виходячи з тутешного міста, вислали до військового ґубернатора адресу з подякою за прихильне їх трактоване.

**Льондон** 15 марта. Daily “Telegr.” доносить з Наґасакі: Кружляки, котрі брали участь в бомбардованю Владивостока, приплили до Сасего. Російскі офіцири забрані до неволї на російскім корабли „Екатеринослав“ доносять, що виділи як до Сасего прибули чотири ушкоджені японьскі кружляки з під Порт-Артура. Кім того на двох перевозових кораблях були ранені.

**Рим** 15 марта. Комісия кардиналів, котрій поручено розслїдити справу оломуцкого князь-архієпіскопа Кона, признала, що жалоби духовеньства і цивільних людий на архієпіскопа суть оправдані. З причини сего ореченя комісиї др. Кон подав ся о димісию зі становища оломуцкого архієпіскопа. (Др. Кон, первістно походження жидівского, допустив ся був між иншим надужитя тайни сповіди, щоби вислїдити сьвященика, котрого підозрівав о написанє якоїсь статї против него в одній з краєвих ґазет. Дописуватель підписав ся був іменем Rectus а справа ректуса наробила була свого часу богато шуму.)

**Токіо** 15 марта. З дальших звітів адмірала Тоґо о атаку на Порт Артур дня 10 с. м. виходить, що японьскі торпедовцї виратували чотирох Росиян з затопленого контрторпедовця „Стереґущий“. Два з них ранені. Проча залога „Стереґучого“ скочила до моря. Ми — каже Тоґо — старали ся ратувати і тих, що скочили до води, але внаслїдок сильної стрільби з побережа і в виду надпливаючого „Новика“ мусїли ми то залишити.

**Токіо** 15 марта. Вість Алексієва, що підчас атаку на Порт-Артур 10. марта знищено японьский торпедовець а японьский кружляк „Такасаґо“ тяжко ушкоджено, називають тут зі сторони урядової неправдивою. Ушкоджені японьскі торпедовцї будуть ще сего тижня направлені так, що не треба буде їх завозити до доків.



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

дуката за ваш труд; я дала би вам єго, хоч би тот дукат був цїлим моїм маєтком. Коли ви відходили, ви щось говорили про сер Еверарда Андівіяна. Ви говорили, немов би знали щось особливого — немов би вам було звістне щось таке, що він укриває.

Тінкер сидів все ще на поручи. Єго худа стать була згорблена, він держав коротку глиняну люльку в устах і від часу до часу випускав клуб диму.

Пані Бернард стояла зараз коло него і живо до него говорила.

Відколи перестав падати дощ, зірвав ся вітер. В високих тополях, що росли вздовж плота, шуміло і свистало. Той шум був причиною, що пані Бернард і єї товариш не могли чути другого, близшого шелесту — тих кроки, що закрадали ся по другій стороні плота, що відділював огород пані Джоб від дороги. Кроки поволи і тихо наближали ся вздовж порослої травою стежки і задержали ся напротив низьких воріт, коло котрих сидів Тінкер.

— Не скажу вам, що про него знаю — відповів Тінкер твердше. — Дуката! Я повинен би зажадати за то сорок! Чи ви гадаєте, що то, що я знаю, не міг би я лїпше використати у самого сер Еверарда?

— Я пересьвідчена, що того не можете зробити.

— Чому?

— Коли-б ви були могли видусити з него гроші, то за тілько літ були би ви певно то зробили.

— Що ви розумієте під тим „тілько літ?“ — спитав Тінкер з більшаючим ся невдоленем.

— Я гадаю, що всьо то, що ви знаєте про сер Еверарда, дійшло до ваших ушей давно, бо в жовтни минуло вже від того часу двайцять літ.

Тінкер стрепенув ся і поглянув на паню Бернард здивований з під пушистих брів. — Отже коли б ви були могли в тих лїтах використати вашу тайну, то се було би певне стало ся. Ви не з тих, аби пропустити таку нагоду.

Тінкер тихо засьміяв ся.

— То всьо майже правда — сказав він. — Я був би єго добре витиснув, коли би то було для мене можливе. Але я ще то зроблю; я єго ще прикручу. Я вже так низько упав, що міг би стати майже так легкодушним як Варґас. Вправдї я не дав би себе повісити, але на дожизненну вязницю відважив ся би, коли би то могло завести єго до вязниці.

— Зробіть то — сказала Іванна Бернард тремтячи із зворушеня і вхопила руку того чоловіка своїми дрожачими пальцями. — Зробіть то! Я вам поможу. Маю вам сказати, хто я? Скажу: Тоді може менї скорше повірите і поможете. Я дочка Гемфрея Варґаса. Хочу доказати, що не він убив пана Вальтера Блєка. Хочу, о скілько то можна, очистити єго імя від того злочину задля моїх дїтий. Инакше могло би стати ся, що коли виростуть і доведуть в сьвітї далеко — дуже далеко, бо живуть у вільнім краю, де нїчо не стоїть їм на перепонї — инакше, кажу, могло би так бути, що люди могли би їм докоряти, що їх дїд був скритоубийником. Хочу найти правдивого убийника. Знаю хто він і ви знаєте також, а здаєть ся, що й лїкар знає, однако лише я одна дала би житє за те, аби лиш найти певні докази на то.

(Дальше буде).

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).